Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)

της 26ης Ιουλίου 2017 *

«Αιτήσεις αναιρέσεως – Μεταφορές – Οδηγία 2010/40/ΕΕ – Ανάπτυξη συστημάτων ευφυών μεταφορών στον τομέα των οδικών μεταφορών – Άρθρο 7 – Παροχή εξουσιοδοτήσεως στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή – Όρια – Κατ' εξουσιοδότηση κανονισμός (ΕΕ) 885/2013 – Παροχή υπηρεσιών πληροφορήσεως για ασφαλείς και προστατευμένες θέσεις σταθμεύσεως φορτηγών και επαγγελματικών οχημάτων – Κατ' εξουσιοδότηση κανονισμός (ΕΕ) 886/2013 – Δεδομένα και διαδικασίες για τη δωρεάν παροχή στους χρήστες ελάχιστων καθολικών πληροφοριών για την κυκλοφορία σχετικών με την οδική ασφάλεια – Άρθρο 290 ΣΛΕΕ – Σαφής καθορισμός των σκοπών, του περιεχομένου, της εκτάσεως και της διάρκειας της εξουσιοδοτήσεως – Ουσιώδες στοιχείο του ρυθμιζόμενου θέματος – Σύσταση οργανισμού ελέγχου»

Στην υπόθεση C-696/15 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που ασκήθηκε στις 23 Δεκεμβρίου 2015,

Τσεχική Δημοκρατία, εκπροσωπούμενη από τους M. Smolek, J. Vláčil, T. Müller και J. Pavliš,

αναιρεσείουσα,

όπου ο αντίδικος κατ' αναίρεση είναι η

Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τους A. Buchet και P. J. O. Van Nuffel, καθώς και από τις J. Hottiaux και Z. Malůšková, με τόπο επιδόσεων το Λουξεμβούργο,

καθής πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους T. von Danwitz (εισηγητή), πρόεδρο τμήματος, E. Juhász, C. Vajda, K. Jürimäe και K. Λυκούργο, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: H. Saugmandsgaard Øe

γραμματέας: M. Aleksejev, διοικητικός υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 19ης Οκτωβρίου 2016,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 21ης Δεκεμβρίου 2016,

* Γλώσσα διαδικασίας: η τσεχική.

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με την αίτησή της αναιρέσεως, η Τσεχική Δημοκρατία ζητεί από το Δικαστήριο την αναίρεση της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 8ης Οκτωβρίου 2015, Τσεχική Δημοκρατία κατά Επιτροπής (Τ-659/13 και Τ-660/13, μη δημοσιευθείσα, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, EU:T:2015:771), με την οποία το τελευταίο απέρριψε τις δύο προσφυγές της με αντικείμενο, στη μεν υπόθεση Τ-659/13, αίτημα ακυρώσεως του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού (ΕΕ) 885/2013 της Επιτροπής, της 15ης Μαΐου 2013, προς συμπλήρωση της οδηγίας 2010/40/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου για τα ευφυή συστήματα μεταφορών (ITS) όσον αφορά την παροχή υπηρεσιών πληροφόρησης για ασφαλείς και προστατευμένες θέσεις στάθμευσης φορτηγών και επαγγελματικών οχημάτων (ΕΕ 2013, L 247, σ. 1), και, επικουρικώς, αίτημα ακυρώσεως του άρθρου 3, παράγραφος 1, του άρθρου 8 και του άρθρου 9, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 885/2013, στη δε υπόθεση Τ-660/13 αίτημα ακυρώσεως του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού (ΕΕ) 886/2013 της Επιτροπής, της 15ης Μαΐου 2013, προς συμπλήρωση της οδηγίας 2010/40/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου σχετικά με τα δεδομένα και τις διαδικασίες για τη δωρεάν, ενδεχομένως, παροχή ελάχιστων καθολικών πληροφοριών για την κυκλοφορία σχετικών με την οδική ασφάλεια στους χρήστες (ΕΕ 2013, L 247, σ. 6), και, επικουρικώς, αίτημα ακυρώσεως του άρθρου 5, παράγραφος 1, του άρθρου 9 και του άρθρου 10, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 886/2013.

Το νομικό πλαίσιο

Η οδηγία 2010/40/ΕΕ

2 Από το άρθρο 1, παράγραφοι 1 και 2, της οδηγίας 2010/40/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 7ης Ιουλίου 2010, περί πλαισίου ανάπτυξης των Συστημάτων Ευφυών Μεταφορών στον τομέα των οδικών μεταφορών και των διεπαφών με άλλους τρόπους μεταφοράς (ΕΕ 2010, L 207, σ. 1), προκύπτει ότι αυτή θεσπίζει πλαίσιο για τη στήριξη της συντονισμένης και συνεκτικής ανάπτυξης και χρήσης «συστημάτων ευφυών μεταφορών (ITS)» εντός της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ιδίως διαμέσου των συνόρων μεταξύ των κρατών μελών, καθορίζει τους αναγκαίους γενικούς όρους προς τον σκοπό αυτόν και προβλέπει την ανάπτυξη προδιαγραφών για δράσεις εντός των τομέων προτεραιότητας που καθορίζονται στο άρθρο 2, καθώς και για την ανάπτυξη, ενδεχομένως, των απαραίτητων προτύπων.

3 Το άρθρο 2, παράγραφος 1, της εν λόγω οδηγίας καθορίζει τους τομείς οι οποίοι αποτελούν τομείς προτεραιότητας για την ανάπτυξη και χρήση προδιαγραφών και προτύπων.

4 Το άρθρο 3 της εν λόγω οδηγίας, με τίτλο «Δράσεις προτεραιότητας», προβλέπει τα εξής:

«Στο πλαίσιο των τομέων προτεραιότητας οι κάτωθι δράσεις αποτελούν δράσεις προτεραιότητας για την ανάπτυξη και χρήση προδιαγραφών και προτύπων, ως εκτίθενται στο παράρτημα Ι:

[…]

γ) δεδομένα και διαδικασίες για τη δωρεάν, ενδεχομένως, παροχή στους χρήστες ελάχιστων καθολικών πληροφοριών για την κυκλοφορία σχετικών με την οδική ασφάλεια·

[…]

ε) η παροχή υπηρεσιών πληροφόρησης για ασφαλείς και προστατευμένες θέσεις στάθμευσης φορτηγών και εμπορικών οχημάτων·

[…]».

5 Το άρθρο 4, σημείο 1, της ίδιας οδηγίας ορίζει τα «Συστήματα Ευφυών Μεταφορών (ITS)» ως τα συστήματα στα οποία εφαρμόζονται τεχνολογίες των πληροφοριών και των επικοινωνιών στον τομέα των οδικών μεταφορών, συμπεριλαμβανομένης της υποδομής, των οχημάτων και των χρηστών, και στους τομείς της διαχείρισης της κυκλοφορίας και της κινητικότητας, καθώς και οι διεπαφές με άλλους τρόπους μεταφοράς.

6 Το άρθρο 4, σημείο 17, της οδηγίας 2010/40 ορίζει την έννοια της «προδιαγραφής» ως «δεσμευτικό μέτρο [συνοδευόμενο από] διατάξεις οι οποίες προβλέπουν απαιτήσεις, διαδικασίες ή άλλους τυχόν συναφείς κανόνες».

7 Το άρθρο 5, παράγραφος 1, της ίδιας οδηγίας, με τίτλο «Ανάπτυξη των ITS», προβλέπει τα εξής:

«Τα κράτη μέλη λαμβάνουν τα αναγκαία μέτρα για να εξασφαλίσουν ότι οι προδιαγραφές που θεσπίζονται από την Επιτροπή κατά το άρθρο 6 εφαρμόζονται στις εφαρμογές και υπηρεσίες ITS, κατά τη διάρκεια ανάπτυξης αυτών, σύμφωνα με τις βασικές αρχές του παραρτήματος ΙΙ. Αυτό δεν θίγει το δικαίωμα των κρατών μελών να αποφασίζουν για την ανάπτυξη αυτών των εφαρμογών και υπηρεσιών στο έδαφός τους. Το δικαίωμα αυτό δεν θίγει οιαδήποτε νομοθετική πράξη που θεσπίζεται βάσει του άρθρου 6 παράγραφος 2 δεύτερο εδάφιο.»

8 Το άρθρο 6 της εν λόγω οδηγίας, που τιτλοφορείται «Προδιαγραφές», προβλέπει τα εξής:

«1. Η Επιτροπή εγκρίνει αρχικά προδιαγραφές αναγκαίες για να εξασφαλιστεί η συμβατότητα, η διαλειτουργικότητα και η συνέχεια της ανάπτυξης και λειτουργικής χρήσης των ITS για τις δράσεις προτεραιότητας.

[…]

4. Ανάλογα με την περίπτωση και με τον τομέα της προδιαγραφής, αυτή περιλαμβάνει ένα ή περισσότερα από τα κάτωθι είδη διατάξεων:

α) λειτουργικές διατάξεις: περιγράφουν τους ρόλους των διαφόρων παραγόντων και τη ροή πληροφοριών μεταξύ τους·

β) τεχνικές διατάξεις: προβλέπουν τα τεχνικά μέσα για την εκπλήρωση των λειτουργικών διατάξεων·

γ) οργανωτικές διατάξεις: περιγράφουν τις διαδικαστικές υποχρεώσεις των διαφόρων παραγόντων·

δ) διατάξεις σχετικά με τις υπηρεσίες: περιγράφουν τα διάφορα επίπεδα υπηρεσιών και τον περιεχόμενό τους για τις εφαρμογές και υπηρεσίες ITS.

5. Με την επιφύλαξη των διατάξεων βάσει της οδηγίας 98/34/ΕΚ, οι προδιαγραφές καθορίζουν, ενδεχομένως, τους όρους με τους οποίους τα κράτη μέλη μπορούν, έπειτα από κοινοποίηση στην Επιτροπή, να θεσπίζουν πρόσθετους κανόνες για την παροχή υπηρεσιών ITS σε ολόκληρο ή σε τμήμα του εδάφους τους, όταν οι κανόνες δεν παρεμποδίζουν τη διαλειτουργικότητα.

6. Οι προδιαγραφές βασίζονται, ενδεχομένως, σε οποιοδήποτε πρότυπο του άρθρου 8.

Οι προδιαγραφές προβλέπουν, ενδεχομένως, αξιολόγηση της πιστότητας σύμφωνα με την απόφαση αριθ. 768/2008/ΕΚ.

Οι προδιαγραφές συνάδουν με τις βασικές αρχές του παραρτήματος ΙΙ.

[…]»

9 Το άρθρο 7, παράγραφοι 1 και 2, της ίδιας οδηγίας, με τίτλο «Πράξεις κατ' εξουσιοδότηση», προβλέπει τα εξής:

«1. Η Επιτροπή δύναται να εγκρίνει πράξεις κατ' εξουσιοδότηση σύμφωνα με το άρθρο 290 ΣΛΕΕ, όσον αφορά τις προδιαγραφές που προβλέπονται στο παρόν άρθρο. Κατά την έγκριση τέτοιων πράξεων κατ' εξουσιοδότηση η Επιτροπή ενεργεί σύμφωνα με τις αντίστοιχες διατάξεις της παρούσας οδηγίας και ιδίως το άρθρο 6 και το παράρτημα ΙΙ.

2. Για καθεμία από τις δράσεις προτεραιότητας εγκρίνεται ξεχωριστή πράξη κατ' εξουσιοδότηση.»

Ο κατ' εξουσιοδότηση κανονισμός 885/2013

10 Κατά το άρθρο του 1, ο κατ' εξουσιοδότηση κανονισμός 885/2013 «καθορίζει τις προδιαγραφές που είναι αναγκαίες για να εξασφαλισθεί συμβατότητα, διαλειτουργικότητα και συνέχεια στην εγκατάσταση και την επιχειρησιακή χρήση υπηρεσιών πληροφόρησης για ασφαλείς και προστατευμένες θέσεις στάθμευσης φορτηγών και επαγγελματικών οχημάτων σε όλη την Ένωση» σύμφωνα με την οδηγία 2010/40 και «εφαρμόζεται για την παροχή υπηρεσιών πληροφόρησης εντός του διευρωπαϊκού δικτύου μεταφορών».

11 Το άρθρο 3 του εν λόγω κανονισμού, το οποίο αφορά τις απαιτήσεις για την παροχή υπηρεσιών πληροφορήσεως, προβλέπει τα εξής:

«1. Τα κράτη μέλη ορίζουν περιοχές στις οποίες, λόγω των συνθηκών κυκλοφορίας και ασφάλειας, απαιτείται η εγκατάσταση υπηρεσιών πληροφόρησης για ασφαλείς και προστατευμένες θέσεις στάθμευσης.

Καθορίζουν επίσης τις ζώνες προτεραιότητας όπου θα παρέχονται δυναμικές πληροφορίες.

2. Η παροχή υπηρεσιών πληροφόρησης πληροί τις απαιτήσεις των άρθρων 4 έως 7.»

12 Το άρθρο 8 του εν λόγω κανονισμού προβλέπει τα εξής:

«1. Τα κράτη μέλη ορίζουν εθνικό φορέα, αρμόδιο να αξιολογεί εάν τηρούνται οι απαιτήσεις των άρθρων 4 έως 7 από τους παρόχους υπηρεσιών, τους φορείς εκμετάλλευσης χώρων στάθμευσης και τις επιχειρήσεις οδικών μεταφορών [τους φορείς εκμεταλλεύσεως οδικών υποδομών]. Ο εν λόγω φορέας είναι αμερόληπτος και ανεξάρτητος αυτών.

Δύο ή περισσότερα κράτη μέλη μπορούν να ορίσουν κοινό περιφερειακό φορέα αρμόδιο να αξιολογεί τη συμμόρφωση προς τις απαιτήσεις αυτές στο έδαφός τους.

Τα κράτη μέλη [γνωστ]οποιούν στην Επιτροπή τον φορέα που ορίζουν.

2. Όλοι οι πάροχοι υπηρεσιών υποβάλλουν στους ορισθέντες φορείς δήλωση συμμόρφωσης προς τις απαιτήσεις των άρθρων 4 έως 7.

Η δήλωση περιλαμβάνει τα ακόλουθα:

α) τα δεδομένα που συλλέγονται σύμφωνα με το άρθρο 4 για ασφαλείς και προστατευμένες θέσεις στάθμευσης φορτηγών και επαγγελματικών οχημάτων, καθώς και το ποσοστό των θέσεων στάθμευσης που έχουν ενταχθεί στην υπηρεσία πληροφόρησης·

β) τα μέσα διάδοσης των υπηρεσιών πληροφόρησης στους χρήστες·

γ) το πεδίο που καλύπτουν οι υπηρεσίες δυναμικών πληροφοριών σχετικά με ασφαλείς και προστατευμένες θέσεις στάθμευσης·

δ) την ποιότητα και τη διάθεση των παρεχόμενων πληροφοριών, το σημείο πρόσβασης στις πληροφορίες και τον μορφότυπο με τον οποίο παρέχονται οι πληροφορίες.

3. Οι ορισθέντες φορείς επιθεωρούν δειγματοληπτικά την ορθότητα των δηλώσεων περιορισμένου αριθμού δημόσιων και ιδιωτικών παρόχων υπηρεσιών και φορέων εκμετάλλευσης χώρων στάθμευσης και αποκτούν απόδειξη της συμμόρφωσης προς τις απαιτήσεις των άρθρων 4 έως 7.

Η ποιότητα εξυπηρέτησης είναι δυνατόν να αξιολογείται και με βάση τα σχόλια των χρηστών.

Κάθε χρόνο, οι ορισθέντες φορείς αναφέρουν στις αρμόδιες εθνικές αρχές τις υποβληθείσες δηλώσεις, καθώς και τα αποτελέσματα των δειγματοληπτικών επιθεωρήσεων.»

Ο κατ' εξουσιοδότηση κανονισμός 886/2013

13 Κατά το άρθρο του 1, ο κατ' εξουσιοδότηση κανονισμός 886/2013 «καθορίζει τις προδιαγραφές που είναι αναγκαίες για να εξασφαλισθεί η συμβατότητα, η διαλειτουργικότητα και η συνέχεια της εγκατάστασης και της επιχειρησιακής χρήσης δεδομένων και διαδικασιών για τη δωρεάν, ενδεχομένως, παροχή ελάχιστων καθολικών πληροφοριών για την κυκλοφορία σχετικών με την οδική ασφάλεια στους χρήστες σε επίπεδο Ένωσης», σύμφωνα με την οδηγία 2010/40 και εφαρμόζεται «για την παροχή υπηρεσιών ελάχιστων καθολικών πληροφοριών για την κυκλοφορία σχετικών με την οδική ασφάλεια στο διευρωπαϊκό οδικό δίκτυο».

14 Το άρθρο 5 του κανονισμού αυτού, το οποίο αφορά την παροχή της υπηρεσίας πληροφοριών, προβλέπει τα εξής:

«1. Τα κράτη μέλη καθορίζουν τμήματα του διευρωπαϊκού οδικού δικτύου στα οποία οι συνθήκες κυκλοφορίας και ασφάλειας απαιτούν την εγκατάσταση της υπηρεσίας ελάχιστων καθολικών πληροφοριών για την κυκλοφορία σχετικών με την οδική ασφάλεια.

[Γνωστ]οποιούν τα εν λόγω οδικά τμήματα στην Επιτροπή.

2. Η παροχή της υπηρεσίας πληροφοριών πληροί τις οριζόμενες στα άρθρα 6 έως 8 απαιτήσεις.»

15 Το άρθρο 9 του εν λόγω κανονισμού προβλέπει τα εξής:

«1. Τα κράτη μέλη ορίζουν αμερόληπτο και ανεξάρτητο εθνικό οργανισμό, αρμόδιο να αξιολογεί την εκπλήρωση των απαιτήσεων των άρθρων 3 έως 8 από τους δημόσιους και ιδιωτικούς φορείς εκμετάλλευσης οδών, παρόχους υπηρεσιών και ειδικούς φορείς μετάδοσης πληροφοριών για την κυκλοφορία. Δύο ή περισσότερα κράτη μέλη [μπορούν να] ορίζουν κοινό οργανισμό αρμόδιο για την αξιολόγηση της συμμόρφωσης με τις απαιτήσεις αυτές στην επικράτειά τους.

Τα κράτη μέλη κοινοποιούν τους εθνικούς οργανισμούς στην Επιτροπή.

2. Οι δημόσιοι και ιδιωτικοί φορείς εκμετάλλευσης οδών, πάροχοι υπηρεσιών και ειδικοί φορείς μετάδοσης πληροφοριών για την κυκλοφορία παρέχουν στους καθορισμένους εθνικούς οργανισμούς στοιχεία ταυτοποίησής τους και περιγραφή της υπηρεσίας πληροφοριών που παρέχουν και υποβάλλουν δήλωση συμμόρφωσης με τις απαιτήσεις των άρθρων 3 έως 8.

Η δήλωση περιλαμβάνει, κατά περίπτωση, τα ακόλουθα στοιχεία:

α) τις σχετικές με την οδική ασφάλεια κατηγορίες και το οδικό δίκτυο που καλύπτει η υπηρεσία πληροφοριών·

β) πληροφορίες για τα σημεία πρόσβασης στα σχετικά με την οδική ασφάλεια δεδομένα για την κυκλοφορία και τις προϋποθέσεις χρήσης τους·

γ) τον μορφότυπο των δεδομένων για την κυκλοφορία σχετικών με την οδική ασφάλεια που είναι προσπελάσιμα μέσω του σημείου πρόσβασής τους·

δ) τα μέσα διάδοσης της υπηρεσίας πληροφοριών στους τελικούς χρήστες.

Οι δημόσιοι και ιδιωτικοί φορείς εκμετάλλευσης οδών, πάροχοι υπηρεσιών και ειδικοί φορείς μετάδοσης πληροφοριών για την κυκλοφορία επικαιροποιούν τις δηλώσεις συμμόρφωσής τους αμέσως μετά από οποιαδήποτε αλλαγή στην παροχή της υπηρεσίας τους.

3. Οι καθορισμένοι εθνικοί οργανισμοί ελέγχουν σε τυχαία βάση την ορθότητα των δηλώσεων ορισμένου αριθμού δημόσιων και ιδιωτικών φορέων εκμετάλλευσης οδών, παρόχων υπηρεσιών και ειδικών φορέων μετάδοσης πληροφοριών για την κυκλοφορία και ζητούν αποδείξεις της συμμόρφωσης με τις απαιτήσεις των άρθρων 3 έως 8.

Σε ετήσια βάση, οι καθορισμένοι εθνικοί οργανισμοί υποβάλλουν έκθεση στις εθνικές αρχές για τις δηλώσεις που υποβλήθηκαν και τα αποτελέσματα των τυχαίων ελέγχων.»

Η διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

16 Με δικόγραφα που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 12 Δεκεμβρίου 2013, η Τσεχική Δημοκρατία άσκησε δύο προσφυγές με αίτημα την ακύρωση των κατ' εξουσιοδότηση κανονισμών 885/2013 και 886/2013 (στο εξής, από κοινού: επίδικοι κανονισμοί).

17 Προς στήριξη των προσφυγών αυτών, η Τσεχική Δημοκρατία προέβαλε τρεις λόγους αντλούμενους, πρώτον, από παράβαση του άρθρου 7, παράγραφος 1, της οδηγίας 2010/40, εξεταζομένου σε συνδυασμό με το άρθρο 5, παράγραφος 1, και το άρθρο 6 της εν λόγω οδηγίας, καθόσον η Επιτροπή, εκδίδοντας τους επίδικους κανονισμούς, υπερέβη τα όρια της εξουσιοδοτήσεως που παρέχει αυτή η διάταξη, δεύτερον, από παράβαση του άρθρου 290 ΣΛΕΕ, καθόσον η Επιτροπή, εκδίδοντας τους επίδικους κανονισμούς, υπερέβη τα όρια της προβλεπόμενης στο άρθρο αυτό αρμοδιότητάς της περί εκδόσεως μη νομοθετικών πράξεων κατ' εξουσιοδότηση και, τρίτον, από παράβαση του άρθρου 13, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ, καθόσον η Επιτροπή, εκδίδοντας τους επίδικους κανονισμούς, υπερέβη τα όρια των αρμοδιοτήτων που της απονέμονται από τις Συνθήκες.

18 Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε όλους τους ανωτέρω λόγους και, κατά συνέπεια, τις δύο προσφυγές στο σύνολό τους.

Τα αιτήματα των διαδίκων ενώπιον του Δικαστηρίου

19 Η Τσεχική Δημοκρατία ζητεί από το Δικαστήριο:

– να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση,

– να ακυρώσει τους επίδικους κανονισμούς στο σύνολό τους και

– να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

20 Επικουρικώς, η Τσεχική Δημοκρατία ζητεί από το Δικαστήριο:

– να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση,

– να ακυρώσει το άρθρο 3, παράγραφος 1, το άρθρο 8 και το άρθρο 9, παράγραφος 1, στοιχείο α′, του κανονισμού 885/2013 και το άρθρο 5, παράγραφος 1, το άρθρο 9 και το άρθρο 10, παράγραφος 1, στοιχείο α′, του κανονισμού 886/2013, και

– να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

21 Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

– να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως και

– να καταδικάσει την Τσεχική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

22 Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, η Τσεχική Δημοκρατία προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι παραβίασε την αρχή της ασφάλειας δικαίου καθόσον έκρινε, στις σκέψεις 38 έως 44 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι επίδικοι κανονισμοί δεν επιβάλλουν στα κράτη μέλη την υποχρέωση να αναπτύξουν τις εφαρμογές και τις υπηρεσίες ITS στο έδαφός τους. Ειδικότερα, κατά την Τσεχική Δημοκρατία, οι κανονισμοί περιλαμβάνουν συνήθεις διατάξεις όσον αφορά τη δεσμευτικότητα όλων των στοιχείων τους και την άμεση ισχύ τους σε όλα τα κράτη μέλη. Επιπλέον, από τις αιτιολογικές εκθέσεις των εν λόγω κανονισμών προκύπτει σαφώς, κατά την Τσεχική Δημοκρατία, ότι σκοπός της Επιτροπής ήταν να επιβάλει υποχρέωση αναπτύξεως των εφαρμογών και των υπηρεσιών ITS σε όλα τα κράτη μέλη. Κατά την αναιρεσείουσα, καθόσον το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι οι επίδικοι κανονισμοί πρέπει να εξετασθούν υπό το πρίσμα της οδηγίας 2010/40, τους ερμήνευσε contra legem. Τέτοια προσέγγιση περιάγει τα κράτη μέλη, όπως προβάλλει η αναιρεσείουσα, σε αβέβαιη νομική θέση, γεγονός απαράδεκτο υπό το πρίσμα της αρχής της ασφάλειας δικαίου.

23 Η Επιτροπή εκτιμά ότι ο πρώτος λόγος αναιρέσεως είναι απορριπτέος ως αβάσιμος.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

24 Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, η Τσεχική Δημοκρατία προσάπτει, κατ' ουσίαν, στο Γενικό Δικαστήριο ότι έκρινε πως οι επίδικοι κανονισμοί δεν επιβάλλουν στα κράτη μέλη την υποχρέωση να αναπτύξουν τις εφαρμογές και τις υπηρεσίες ITS στο έδαφός τους.

25 Συναφώς, διαπιστώνεται εξαρχής ότι, αντιθέτως προς όσα διατείνεται η Τσεχική Δημοκρατία, οι ανωτέρω κανονισμοί δεν περιλαμβάνουν καμία διάταξη προβλέπουσα ρητή υποχρέωση των κρατών μελών να αναπτύξουν τις εφαρμογές και τις υπηρεσίες ITS στο έδαφός τους.

26 Ειδικότερα, τέτοια ρητή υποχρέωση δεν προκύπτει από τις συνήθεις διατάξεις, που παρατίθενται στο τέλος καθενός εκ των επίδικων κανονισμών, κατά τις οποίες αυτοί είναι δεσμευτικοί ως προς όλα τα στοιχεία τους και ισχύουν άμεσα σε κάθε κράτος μέλος. Πράγματι, οι εν λόγω συνήθεις διατάξεις, οι οποίες απηχούν το γράμμα του άρθρου 288, δεύτερο εδάφιο, δεύτερη περίοδος, ΣΛΕΕ, περιορίζονται στο να κηρύξουν δεσμευτικό σε όλα τα κράτη μέλη το περιεχόμενο των επίδικων κανονισμών, όπως αυτό προκύπτει από τις λοιπές διατάξεις τους, χωρίς, ωστόσο, να ρυθμίζουν το ζήτημα εάν το περιεχόμενο αυτό περιλαμβάνει την υποχρέωση αναπτύξεως των εφαρμογών και των υπηρεσιών ITS.

27 Όσον αφορά τις λοιπές διατάξεις των κανονισμών αυτών, η Τσεχική Δημοκρατία δεν υποστηρίζει ότι αυτές προβλέπουν ρητή υποχρέωση των κρατών μελών να αναπτύξουν τις εφαρμογές και τις υπηρεσίες ITS στο έδαφός τους και, εν πάση περιπτώσει, κάτι τέτοιο δεν ισχύει. Ειδικότερα, το άρθρο 3, παράγραφος 1, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 885/2013, καθώς και το άρθρο 5, παράγραφος 1, του κανονισμού 886/2013 δεν προβλέπουν σχετικώς καμία ρητή υποχρέωση.

28 Ελλείψει ρητής υποχρεώσεως απορρέουσας από το ίδιο το γράμμα των επίδικων κανονισμών, βάσει της οποίας όλα τα κράτη μέλη θα όφειλαν να αναπτύξουν τις εφαρμογές και τις υπηρεσίες ITS στο έδαφός τους, δεν μπορεί να γίνει δεκτή η επιχειρηματολογία της Τσεχικής Δημοκρατίας, κατά την οποία η ερμηνεία των κανονισμών αυτών υπό το πρίσμα της οδηγίας 2010/40 στην οποία προέβη το Γενικό Δικαστήριο είναι contra legem.

29 Αντιθέτως, διαπιστώνεται, όπως επισήμανε και ο γενικός εισαγγελέας στις σκέψεις 27 και 28 των προτάσεών του, ότι καθένας εκ των ανωτέρω κανονισμών προβλέπει, στο άρθρο του 1, ότι καθορίζει τις προδιαγραφές που είναι αναγκαίες «σύμφωνα με την οδηγία 2010/40». Όμως το άρθρο 5, παράγραφος 1, της εν λόγω οδηγίας υποχρεώνει τα κράτη μέλη να λάβουν τα αναγκαία μέτρα για να εξασφαλίσουν ότι οι προδιαγραφές που θεσπίζονται από την Επιτροπή ισχύουν για τις εφαρμογές και τις υπηρεσίες ITS, «κατά τη διάρκεια ανάπτυξης αυτών», διευκρινίζοντας, εκ παραλλήλου, ότι η υποχρέωση αυτή «δεν θίγει το δικαίωμα των κρατών μελών να αποφασίζουν για την ανάπτυξη των εφαρμογών και των υπηρεσιών ITS στο έδαφός τους».

30 Επομένως, από τη μνεία της οδηγίας 2010/40 στο άρθρο 1 καθενός εκ των επίδικων κανονισμών προκύπτει άνευ αμφισημίας ότι αυτοί δεν υποχρεώνουν τα κράτη μέλη να αναπτύξουν τις εφαρμογές και τις υπηρεσίες ITS στο έδαφός τους, αλλά απλώς και μόνο να λάβουν τα αναγκαία μέτρα ώστε οι προδιαγραφές που θεσπίζονται με τους εν λόγω κανονισμούς να εφαρμόζονται στις εφαρμογές και στις υπηρεσίες ITS εφόσον αυτές αναπτύσσονται.

31 Το επιχείρημα της Τσεχικής Δημοκρατίας κατά το οποίο οι αιτιολογικές εκθέσεις των επίδικων κανονισμών καθιστούν σαφή την πρόθεση της Επιτροπής να επιβάλει υποχρέωση σε όλα τα κράτη μέλη να αναπτύξουν τις εφαρμογές και τις υπηρεσίες ITS επίσης δεν μπορεί να γίνει δεκτό.

32 Πράγματι, όπως επισήμανε και ο γενικός εισαγγελέας στα σημεία 31 και 32 των προτάσεών του, τέτοια πρόθεση δεν προκύπτει από τις ανωτέρω αιτιολογικές εκθέσεις. Μολονότι καταδεικνύουν προτίμηση της Επιτροπής για την προοπτική της υποχρεωτικής αναπτύξεως των εφαρμογών και των υπηρεσιών ITS σε όλα τα κράτη μέλη, δεν καθιστούν δυνατή τη διαπίστωση ότι οι επίδικοι κανονισμοί αποσκοπούσαν στην υλοποίηση μιας τέτοιας προοπτικής.

33 Όσον αφορά το επιχείρημα της Τσεχικής Δημοκρατίας, κατά το οποίο το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο καθόσον, στη σκέψη 40 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ερμήνευσε τους επίδικους κανονισμούς υπό το πρίσμα της οδηγίας 2010/40, επισημαίνεται ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, οι παράγωγες πράξεις του δικαίου της Ένωσης πρέπει, στο μέτρο του δυνατού, να ερμηνεύονται σύμφωνα με τη βασική πράξη (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, απόφαση της 19ης Ιουλίου 2012, Pie Optiek, C-376/11, EU:C:2012:502, σκέψη 34 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Όμως, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 27 έως 29 της παρούσας αποφάσεως, η ερμηνεία των επίδικων κανονισμών στην οποία προέβη το Γενικό Δικαστήριο είναι συμβατή τόσο με το ίδιο το γράμμα τους όσο και προς την οδηγία 2010/40.

34 Κατά συνέπεια, ορθώς έκρινε το Γενικό Δικαστήριο, στις σκέψεις 42 και 43 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το άρθρο 3, παράγραφος 1, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 885/2013 και το άρθρο 5, παράγραφος 1, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 886/2013 έχουν την έννοια ότι οι υποχρεώσεις καθορισμού ζωνών ή τμημάτων του οδικού δικτύου για την ανάπτυξη των εφαρμογών και των υπηρεσιών ITS που επιβάλλονται με εν λόγω άρθρα εφαρμόζονται μόνον εφόσον ένα κράτος μέλος έχει αποφασίσει να προβεί σε αυτή την ανάπτυξη.

35 Επομένως, ο πρώτος λόγος αναιρέσεως απορρίπτεται ως αβάσιμος.

Επί του δεύτερου λόγου αναιρέσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

36 Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, η Τσεχική Δημοκρατία προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι παρέβη το άρθρο 290 ΣΛΕΕ καθόσον έκρινε, ιδίως στις σκέψεις 58 έως 63 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η Επιτροπή δεν υπερέβη την εξουσιοδότηση του άρθρου 7 της οδηγίας 2010/40, καθόσον επέβαλε στα κράτη μέλη τη σύσταση του οργανισμού ελέγχου που προβλέπεται, αντιστοίχως, στο άρθρο 8, παράγραφος 1, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 885/2013 και στο άρθρο 9, παράγραφος 1, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 886/2013, δεδομένου ότι οι διατάξεις αυτές προβλέπουν ότι τα κράτη μέλη ορίζουν έναν οργανισμό αρμόδιο να αξιολογεί κατά πόσον οι διάφοροι οικείοι φορείς τηρούν τις προδιαγραφές που θεσπίζονται με αυτούς τους κανονισμούς (στο εξής: οργανισμός ελέγχου).

37 Συναφώς, κατά την Τσεχική Δημοκρατία, το Γενικό Δικαστήριο εσφαλμένως εκτίμησε ότι δεν ήταν αναγκαίο η βασική πράξη να καθορίζει σαφώς το περιεχόμενο και την έκταση της εξουσιοδοτήσεως της Επιτροπής και ότι αρκούσε η Επιτροπή να κρίνει, στο πλαίσιο του περιθωρίου εκτιμήσεως που διέθετε, ότι η σύσταση του οργανισμού ελέγχου ήταν αναγκαία για την επίτευξη των σκοπών της βασικής πράξεως. Κατά την Τσεχική Δημοκρατία, το περιεχόμενο και η έκταση της εξουσιοδοτήσεως του άρθρου 7 της οδηγίας 2010/40 καθορίζονται από τα είδη διατάξεων που απαριθμούνται ρητώς στο άρθρο 6, παράγραφος 4, της εν λόγω οδηγίας. Οι διατάξεις αυτές δεν καθιστούν δυνατή η σύσταση οργανισμού ελέγχου.

38 Η Επιτροπή αντιτάσσει ότι το άρθρο 290 ΣΛΕΕ καταλείπει στον νομοθέτη της Ένωσης πλήρη ευχέρεια να καθορίσει, γενικώς ή λεπτομερώς, το περιεχόμενο εξουσιοδοτήσεως, με μόνο περιορισμό το ότι αυτή δεν μπορεί να αφορά τα ουσιώδη στοιχεία της βασικής πράξεως.

39 Όσον αφορά την εξουσιοδότηση που προβλέπει η οδηγία 2010/40, το άρθρο 7 αυτής εξουσιοδοτεί την Επιτροπή, όπως η ίδια υποστηρίζει, να θεσπίζει «προδιαγραφές» σύμφωνα με τις εφαρμοστέες διατάξεις της εν λόγω οδηγίας συνολικώς θεωρουμένης και, ιδίως, αλλά όχι αποκλειστικώς, σύμφωνα με το άρθρο 6 και το παράρτημα ΙΙ αυτής. Κατά συνέπεια, το άρθρο 6, παράγραφος 4, της οδηγίας απλώς απαριθμεί κατά τρόπο μη εξαντλητικό, όπως υποστηρίζει η Επιτροπή, τα είδη διατάξεων που δύνανται να περιλαμβάνονται σε τέτοια προδιαγραφή. Εν πάση περιπτώσει, το άρθρο 6, παράγραφος 4, στοιχείο γ', της ανωτέρω οδηγίας μνημονεύει ρητώς, όπως προβάλλει η Επιτροπή, τις

«οργανωτικές διατάξεις» μεταξύ των ειδών διατάξεων που δύνανται να περιλαμβάνονται σε μια προδιαγραφή, στοιχείο που δικαιολογεί, αφ' εαυτού, την εξουσία της Επιτροπής να υποχρεώσει τα κράτη μέλη να συστήσουν τον επίμαχο οργανισμό ελέγχου.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

40 Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, η Τσεχική Δημοκρατία προβάλλει, κατ' ουσίαν, ότι το Γενικό Δικαστήριο παρέβη το άρθρο 290, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, πρώτη περίοδος, ΣΛΕΕ, καθόσον ερμήνευσε την εξουσιοδότηση του άρθρου 7 της οδηγίας 2010/40 υπό την έννοια ότι παρέχει στην Επιτροπή το δικαίωμα να επιβάλει στα κράτη μέλη τη σύσταση οργανισμού ελέγχου.

41 Όπως επισήμανε το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 51 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το άρθρο 7, παράγραφος 1, της οδηγίας 2010/40 εξουσιοδοτεί την Επιτροπή να θεσπίζει πράξεις κατ' εξουσιοδότηση σύμφωνα με το άρθρο 290 ΣΛΕΕ «όσον αφορά τις προδιαγραφές» και «σύμφωνα με τις αντίστοιχες διατάξεις της [εν λόγω] οδηγίας και ιδίως το άρθρο 6 και το παράρτημα ΙΙ» αυτής.

42 Η έννοια της «προδιαγραφής» ορίζεται στο άρθρο 4, σημείο 17, της προαναφερθείσας οδηγίας ως «δεσμευτικό μέτρο συνοδευόμενο από διατάξεις οι οποίες προβλέπουν απαιτήσεις, διαδικασίες ή άλλους τυχόν συναφείς κανόνες».

43 Το άρθρο 6, παράγραφος 1, της ίδιας οδηγίας προβλέπει ότι η Επιτροπή εγκρίνει αρχικώς προδιαγραφές αναγκαίες για να εξασφαλιστεί η συμβατότητα, η διαλειτουργικότητα και η συνέχεια της αναπτύξεως και λειτουργικής χρήσεως των ITS για τις δράσεις προτεραιότητας.

44 Στις σκέψεις 58 έως 62 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο ερμήνευσε την εξουσιοδότηση του άρθρου 7, παράγραφος 1, της οδηγίας 2010/40 υπό την έννοια ότι επιτρέπει στην Επιτροπή να θεσπίζει προδιαγραφές «σύμφωνα με το σύνολο των διατάξεων της οδηγίας 2010/40 και όχι αποκλειστικώς σύμφωνα με το άρθρο 6 αυτής». Παραπέμποντας στο άρθρο 4, σημείο 17, στο άρθρο 5, παράγραφος 1, καθώς και στο άρθρο 6, παράγραφος 4, στοιχείο γ', και παράγραφος 6, της ίδιας οδηγίας, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, στη σκέψη 62 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι αυτή η εξουσιοδότηση παρέχει στην Επιτροπή το δικαίωμα να συστήσει τον μηχανισμό ελέγχου «σύμφωνα με το σύνολο των διατάξεων της οδηγίας 2010/40 και ιδίως σύμφωνα με τους σκοπούς που καθορίζονται στο άρθρο 6, παράγραφος 1, και το παράρτημα ΙΙ αυτής».

45 Στη σκέψη 63 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, συναφώς, ότι «αρκούσε να εκτιμήσει η Επιτροπή, δεδομένου ότι διαθέτει εξουσία εκτιμήσεως, ότι η σύσταση ενός τέτοιου οργανισμού ήταν αναγκαία για την διασφάλιση των σκοπών της συμβατότητας, της διαλειτουργικότητας και της συνέχειας ενόψει της αναπτύξεως» των ITS.

46 Η εν λόγω ερμηνεία ενέχει πλάνη περί το δίκαιο.

47 Καίτοι, βάσει του άρθρου 7 της οδηγίας 2010/40, η Επιτροπή υποχρεούτο να θεσπίζει προδιαγραφές τηρώντας όχι μόνο το άρθρο 6 της οδηγίας αυτής, αλλά και όλες τις άλλες σχετικές διατάξεις της, εντούτοις, υπό το πρίσμα του άρθρου 290 ΣΛΕΕ, η εξουσιοδότηση του άρθρου 7 δεν δύναται να ερμηνευθεί ως παρέχουσα στην Επιτροπή τη δυνατότητα να υπερβεί το πλαίσιο που προβλέπεται στο άρθρο 6 της ανωτέρω οδηγίας, το οποίο καθορίζει ρητώς όχι μόνο, στην παράγραφο 1, τον σκοπό των προδιαγραφών, αλλά και το περιεχόμενο και την έκτασή τους, προσδιορίζοντας σαφώς, ιδίως στην παράγραφο 4, τα μέτρα που δύνανται να αποτελέσουν αντικείμενο αυτών των προδιαγραφών.

48 Συγκεκριμένα, το άρθρο 290, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, πρώτη περίοδος, ΣΛΕΕ προβλέπει ότι οι νομοθετικές πράξεις οριοθετούν ρητώς όχι μόνο τους στόχους, αλλά και το περιεχόμενο, την έκταση και τη διάρκεια της εξουσιοδοτήσεως.

49 Όσον αφορά την εν λόγω απαίτηση, το Δικαστήριο έχει επανειλημμένως κρίνει ότι αυτή συνεπάγεται ότι η εξουσιοδότηση αποσκοπεί στη θέσπιση κανόνων που εντάσσονται στο νομοθετικό πλαίσιο όπως αυτό ορίζεται από τη βασική νομοθετική πράξη (αποφάσεις της 18ης Μαρτίου 2014, Επιτροπή κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, C-427/12, EU:C:2014:170, σκέψη 38, της 16ης Ιουλίου 2015, Επιτροπή κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, C-88/14, EU:C:2015:499, σκέψη 29, και της 17ης Μαρτίου 2016, Κοινοβουλίου κατά Επιτροπής, C-286/14, EU:C:2016:183, σκέψη 30). Η νομολογία του Δικαστηρίου επιτάσσει, μεταξύ άλλων, η παρεχόμενη εξουσιοδότηση να είναι αρκούντως σαφής, υπό την έννοια ότι πρέπει να επισημαίνει εναργώς τα όρια της παρεχόμενης εξουσίας και να είναι τέτοια ώστε να καθιστά δυνατό τον έλεγχο της χρήσεως που θα της γίνει από την Επιτροπή βάσει αντικειμενικών κριτηρίων καθορισμένων από τον νομοθέτη της Ένωσης (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, αποφάσεις της 5ης Ιουλίου 1988, Central-Import Münster, 291/86, EU:C:1988:361, σκέψη 13, και της 12ης Ιουλίου 2005, Alliance for Natural Health κ.λπ., C-154/04 και C-155/04, EU:C:2005:449, σκέψη 90).

50 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει εξαρχής να απορριφθεί η ερμηνεία του άρθρου 290 ΣΛΕΕ που προτείνεται από την Επιτροπή, κατά την οποία ο μόνος περιορισμός που βαρύνει τον νομοθέτη της Ένωσης στο πλαίσιο εξουσιοδοτήσεως συνίσταται στην απαγόρευση μεταβιβάσεως της εξουσίας ρυθμίσεως ουσιωδών στοιχείων του οικείου τομέα.

51 Τέτοια ερμηνεία είναι ασύμβατη προς το γράμμα και το πνεύμα της διατάξεως αυτής. Ειδικότερα, εξουσιοδότηση δυνάμει της προαναφερθείσας διατάξεως παρέχει στην Επιτροπή την εξουσία να ασκεί τα καθήκοντα του νομοθέτη της Ένωσης, στο μέτρο που της επιτρέπει να συμπληρώνει ή να τροποποιεί μη ουσιώδη στοιχεία της νομοθετικής πράξεως. Συναφώς, η απαίτηση του άρθρου 290, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, πρώτη περίοδος, ΣΛΕΕ αποσκοπεί ακριβώς στο να διασφαλίσει ότι τέτοια εξουσία απορρέει από σαφή απόφαση του νομοθέτη και ότι η εκ μέρους της Επιτροπής χρήση της συνάδει προς το πλαίσιο που ο ίδιος ο νομοθέτης της Ένωσης καθόρισε στη βασική πράξη. Προς τον σκοπό αυτόν, ο νομοθέτης της Ένωσης πρέπει, σύμφωνα με τη διάταξη αυτή, να προβλέπει τα όρια της παρεχόμενης με τη διάταξη αυτή εξουσιοδοτήσεως στην Επιτροπή, ήτοι τους σκοπούς, το περιεχόμενο, την έκταση, καθώς και τη διάρκεια αυτής.

52 Βεβαίως, όπως υποστηρίζει και η Επιτροπή, το άρθρο 290, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ επιτρέπει στον νομοθέτη της Ένωσης να παρέχει στην Επιτροπή ορισμένο περιθώριο εκτιμήσεως προκειμένου να ασκήσει την εξουσία που της μεταβιβάζει, το οποίο δύναται, αναλόγως των χαρακτηριστικών του οικείου αντικειμένου, να είναι περισσότερο ή λιγότερο ευρύ. Εντούτοις, κάθε νομοθετική εξουσιοδότηση υπό την έννοια του άρθρου 290 ΣΛΕΕ –και κάθε τυχόν περιθώριο εκτιμήσεως που αυτή καταλείπει– πρέπει να οριοθετείται από το πλαίσιο που τίθεται με τη βασική πράξη (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, απόφαση της 11ης Μαΐου 2017, Dyson κατά Επιτροπής, C-44/16 P, EU:C:2017:357, σκέψη 53).

53 Εξάλλου, αυτή η ερμηνεία του άρθρου 290 ΣΛΕΕ ενισχύεται από το σημείο 52 των κατευθυντήριων γραμμών της Επιτροπής, της 24ης Ιουνίου 2011, για τις κατ' εξουσιοδότηση πράξεις [SEC(2011) 855], οι οποίες, μολονότι δεν δεσμεύουν το Δικαστήριο, αποτελούν χρήσιμη πηγή καθοδηγήσεως (απόφαση της 17ης Μαρτίου 2016, Κοινοβούλιο κατά Επιτροπής, C-286/14, EU:C:2016:183, σκέψη 43 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Ειδικότερα, η Επιτροπή επισημαίνει στο εν λόγω σημείο ότι «ο νομοθέτης οφείλει να περιγράφει ρητώς και σαφώς τις εξουσίες που σκοπεύει να μεταβιβάσει στην Επιτροπή», ότι «αόριστες διατυπώσεις […] δεν είναι δυνατές» και ότι «δεν μπορούν να μεταβιβαστούν εξουσίες στην Επιτροπή απλώς και μόνο δια της καταρτίσεως ενός μη εξαντλητικού καταλόγου των μέτρων που δύνανται να ληφθούν».

54 Υπό τις συνθήκες αυτές, το άρθρο 290, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, πρώτη περίοδος, ΣΛΕΕ δεν παρέχει στον δικαστή της Ένωσης τη δυνατότητα να αντισταθμίσει την έλλειψη των ορίων που απαιτεί αυτή η διάταξη, όρια τα οποία πρέπει να καθορίζονται από τον ίδιο τον νομοθέτη και στα οποία υπόκειται η εκ μέρους της Επιτροπής χρήση της εξουσιοδοτήσεως.

55 Όμως, εν προκειμένω, αντί να τηρήσει, όπως επιτάσσει η ανωτέρω διάταξη, το πλαίσιο που έχει προβλεφθεί από τον νομοθέτη, το Γενικό Δικαστήριο ερμήνευσε την εξουσιοδότηση του άρθρου 7 της οδηγίας 2010/40 αποκλειστικώς υπό το πρίσμα των σκοπών της, χωρίς, ωστόσο, να βεβαιωθεί ότι το περιεχόμενο και η έκταση της μεταβιβαζόμενης εξουσίας είχαν επίσης καθοριστεί, κάτι που το Γενικό Δικαστήριο κατέλειπε στη διακριτική ευχέρεια της Επιτροπής.

56 Εντούτοις, πρέπει να υπομνησθεί ότι, σε περίπτωση κατά την οποία το σκεπτικό αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου ενέχει παραβίαση του δικαίου της Ένωσης, πλην όμως το διατακτικό της είναι ορθό για άλλους νομικούς λόγους, το γεγονός αυτό δεν δύναται να οδηγήσει σε αναίρεση της οικείας αποφάσεως, χωρεί όμως αντικατάσταση του σκεπτικού (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, αποφάσεις της 18ης Ιουλίου 2013, Επιτροπή κ.λπ. κατά Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518, σκέψη 150, και της 5ης Μαρτίου 2015, Επιτροπή κ.λπ. κατά Versalis κ.λπ., C-93/13 P και C-123/13-P, EU:C:2015:150, σκέψη 102 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

57 Τούτο συμβαίνει εν προκειμένω.

58 Όπως επισήμανε και ο γενικός εισαγγελέας στα σημεία 59 έως 65 των προτάσεών του, το άρθρο 7, παράγραφος 1, της οδηγίας 2010/40, εξεταζόμενο σε συνδυασμό με το άρθρο της 6, παράγραφος 4, στοιχείο γ', παρέχει στην Επιτροπή επαρκή νομική βάση για τη σύσταση οργανισμού ελέγχου.

59 Πράγματι, όπως προκύπτει από τη σκέψη 47 της παρούσας αποφάσεως, το άρθρο 6 της εν λόγω οδηγίας καθορίζει σαφώς όχι μόνο τον σκοπό, αλλά επίσης το περιεχόμενο και την έκταση των προδιαγραφών που δύναται να θεσπίσει η Επιτροπή. Κατά την παράγραφο 4, στοιχείο γ', αυτής της διατάξεως, η προδιαγραφή δύναται να περιλαμβάνει «οργανωτικές διατάξεις [οι οποίες] περιγράφουν τις διαδικαστικές υποχρεώσεις των διαφόρων παραγόντων».

60 Οι διατάξεις των επίδικων κανονισμών σχετικά με τη σύσταση του οργανισμού ελέγχου, ήτοι το άρθρο 8 του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 885/2013 και το άρθρο 9 του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 886/2013, συνιστούν τέτοιες οργανωτικές διατάξεις οι οποίες περιγράφουν τις διαδικαστικές υποχρεώσεις των διαφόρων ενδιαφερόμενων φορέων.

61 Ειδικότερα, όπως επισήμανε το Γενικό Δικαστήριο στις σκέψεις 57 και 64 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, από τα άρθρα αυτά προκύπτει ότι ο οργανισμός ελέγχου σκοπό έχει να αξιολογήσει την τήρηση των προδιαγραφών που τίθενται με τους επίδικους κανονισμούς από τους διάφορους οικείους φορείς. Προς τον σκοπό αυτόν, τα ανωτέρω άρθρα επιτάσσουν ο εν λόγω οργανισμός ελέγχου να είναι ανεξάρτητος και αμερόληπτος. Επιπροσθέτως, υποχρεώνουν τους οικείους φορείς να υποβάλουν στον ανωτέρω οργανισμό στοιχεία ταυτοποίησής τους και περιγραφή της υπηρεσίας πληροφοριών που παρέχουν, καθώς και δήλωση συμμορφώσεως. Τέλος, τα ίδια άρθρα προβλέπουν ότι ο οργανισμός ελέγχου ελέγχει δειγματοληπτικά την ακρίβεια των δηλώσεων ορισμένων εκ των φορέων και υποβάλλει σε ετήσια βάση έκθεση στην αρμόδια εθνική αρχή για τις δηλώσεις που υποβλήθηκαν και για τα αποτελέσματα των δειγματοληπτικών ελέγχων.

62 Επομένως, το άρθρο 8 του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 885/2013 και το άρθρο 9 του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 886/2013 είναι «οργανωτικής» φύσεως, καθόσον προβλέπουν τη σύσταση και τη διάρθρωση ενός οργανισμού ελέγχου επιφορτισμένου με την αξιολόγηση της τηρήσεως των προδιαγραφών που προβλέπονται στους επίδικους κανονισμούς από τους διάφορους οικείους φορείς, επιτάσσοντας, εκ παραλλήλου, αυτός ο οργανισμός ελέγχου να είναι ανεξάρτητος και αμερόληπτος.

63 Αφετέρου, οι προαναφερθείσες διατάξεις «περιγράφουν τις διαδικαστικές υποχρεώσεις των διαφόρων παραγόντων», καθόσον υποχρεώνουν τους οικείους φορείς να υποβάλουν στον ανωτέρω οργανισμό στοιχεία ταυτοποίησής τους και περιγραφή της υπηρεσίας πληροφοριών που παρέχουν, καθώς και δηλώσεις συμμορφώσεως βάσει των οποίων ο οργανισμός αυτός οφείλει να υποβάλλει σε ετήσια βάση έκθεση στην αρμόδια εθνική αρχή.

64 Αυτή η ερμηνεία του άρθρου 6, παράγραφος 4, στοιχείο γ', της οδηγίας 2010/40 δεν ανατρέπεται από το επιχείρημα της Τσεχικής Δημοκρατίας κατά το οποίο το άρθρο 5, παράγραφος 1, της οδηγίας 2010/40 καταλείπει στα κράτη μέλη την επιλογή των μέσων που θα μετέλθουν ώστε να διασφαλίσουν την εφαρμογή των υπηρεσιών και των εφαρμογών ITS.

65 Πράγματι, το άρθρο 5, παράγραφος 1, της οδηγίας 2010/40 περιορίζεται στο να υποχρεώσει τα κράτη μέλη να λάβουν τα αναγκαία μέτρα ώστε οι προδιαγραφές που θεσπίζει η Επιτροπή να εφαρμόζονται στις εφαρμογές και στις υπηρεσίες ITS, εφόσον αυτές έχουν αναπτυχθεί. Ως εκ τούτου, δεν επηρεάζει το περιεχόμενο των προδιαγραφών.

66 Επομένως, δεδομένου ότι το διατακτικό της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως είναι βάσιμο, πρέπει να απορριφθεί ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως.

Επί του τρίτου λόγου αναιρέσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

67 Με το πρώτο σκέλος του τρίτου λόγου αναιρέσεως, η Τσεχική Δημοκρατία υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε την επιχειρηματολογία που αυτή προέβαλε πρωτοδίκως στο μέτρο που διαπίστωσε, στη σκέψη 39 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η Τσεχική Δημοκρατία συμφωνούσε με την Επιτροπή ως προς το ότι οι επίδικοι κανονισμοί δεν εφαρμόζονται καθόσον ένα κράτος μέλος δεν έχει αποφασίσει να αναπτύξει τις εφαρμογές και τις υπηρεσίες ITS στο έδαφός του.

68 Με το δεύτερο σκέλος του τρίτου λόγου αναιρέσεως, η Τσεχική Δημοκρατία προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι αγνόησε το επιχείρημά της κατά το οποίο η πρόθεση της Επιτροπής να επιβάλει υποχρέωση σε όλα τα κράτη μέλη να αναπτύξουν τις εφαρμογές και τις υπηρεσίες ITS προκύπτει σαφώς από τις αντίστοιχες αιτιολογικές εκθέσεις των επίδικων κανονισμών.

69 Τέλος, το τρίτο σκέλος του τρίτου λόγου αναιρέσεως αντλείται από το ότι εσφαλμένως το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε το επιχείρημά της κατά το οποίο ο οργανισμός ελέγχου συνιστά ουσιώδες στοιχείο του ρυθμιζόμενου θέματος, το οποίο δεν δύναται να αποτελέσει αντικείμενο εξουσιοδοτήσεως.

70 Η Επιτροπή αμφισβητεί την επιχειρηματολογία αυτή.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

71 Όπως διαπίστωσε και ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 85 των προτάσεών του, το πρώτο σκέλος του τρίτου λόγου αναιρέσεως βασίζεται σε εσφαλμένη ερμηνεία της πρώτης περιόδου της σκέψεως 39 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Ειδικότερα, αντιθέτως προς όσα διατείνεται η Τσεχική Δημοκρατία, το Γενικό Δικαστήριο δεν διαπίστωσε την ύπαρξη συμφωνίας μεταξύ των διαδίκων όσον αφορά τους επίδικους κανονισμούς καθεαυτούς, αλλά απλώς και μόνον όσον αφορά την ερμηνεία της οδηγίας 2010/40.

72 Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος του τρίτου λόγου αναιρέσεως, με το οποίο η Τσεχική Δημοκρατία προβάλλει, κατ' ουσίαν, ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν απάντησε ρητώς στην επιχειρηματολογία της η οποία βασίζεται στις αντίστοιχες αιτιολογικές εκθέσεις των επίδικων κανονισμών, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η υποχρέωση αιτιολογήσεως των αποφάσεων, την οποία υπέχει το Γενικό Δικαστήριο από τα άρθρα 36 και 53, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, δεν συνεπάγεται ότι το Γενικό Δικαστήριο οφείλει να αναφέρεται διεξοδικά σε όλους κατά σειράν τους συλλογισμούς που διατύπωσαν ενώπιόν του οι διάδικοι. Κατά συνέπεια, η αιτιολογία μπορεί να είναι έμμεση, υπό την προϋπόθεση ότι

παρέχει στους μεν ενδιαφερομένους τη δυνατότητα να λάβουν γνώση των λόγων για τους οποίους ελήφθησαν τα σχετικά μέτρα, στο δε Δικαστήριο επαρκή στοιχεία για να ασκήσει τον έλεγχό του (αποφάσεις της 29ης Μαρτίου 2011, ArcelorMittal Luxembourg κατά Επιτροπής και Επιτροπή κατά ArcelorMittal Luxembourg κ.λπ., C-201/09 P και C-216/09 P, EU:C:2011:190, σκέψη 78, και της 8ης Μαρτίου 2016, Ελλάδα κατά Επιτροπής, C-431/14 P, EU:C:2016:145, σκέψη 38 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

73 Όμως, όπως επισήμανε και ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 89 των προτάσεών του, το σκεπτικό του Γενικού Δικαστηρίου στις σκέψεις 35 έως 44 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως είναι σαφές και παρέχει, αφενός μεν στην Τσεχική Δημοκρατία τη δυνατότητα να λάβει γνώση των λόγων για τους οποίους το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε τον σχετικό λόγο ακυρώσεως, αφετέρου δε στο Δικαστήριο επαρκή στοιχεία για την άσκηση του δικαιοδοτικού ελέγχου του. Συνεπώς, η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση δεν βαρύνεται, συναφώς, με έλλειψη αιτιολογίας.

74 Με το τρίτο σκέλος του τρίτου λόγου αναιρέσεως, η Τσεχική Δημοκρατία προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι απέρριψε το επιχείρημά της κατά το οποίο ο οργανισμός ελέγχου συνιστά «ουσιώδες στοιχείο» υπό την έννοια του άρθρου 290 ΣΛΕΕ, το οποίο δεν δύναται να αποτελέσει αντικείμενο εξουσιοδοτήσεως.

75 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, κατά το άρθρο 290, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, δεύτερη περίοδος, ΣΛΕΕ, τα ουσιώδη στοιχεία ενός τομέα ρυθμίζονται αποκλειστικώς με νομοθετική πράξη και, συνεπώς, δεν μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο εξουσιοδοτήσεως.

76 Εξάλλου, αυτή η απαγόρευση νομοθετικής εξουσιοδοτήσεως όσον αφορά τα ουσιώδη στοιχεία του τομέα του ρυθμιζόμενου θέματος απηχεί και την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, αποφάσεις της 17ης Δεκεμβρίου 1970, Köster, Berodt & Co., 25/70, EU:C:1970:115, σκέψη 6, και της 5ης Σεπτεμβρίου 2012, Κοινοβούλιο κατά Συμβουλίου, C-355/10, EU:C:2012:516, σκέψη 64 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

77 Κατά τη νομολογία αυτή, το ζήτημα ποια στοιχεία του τομέα του ρυθμιζόμενου θέματος πρέπει να χαρακτηρίζονται ως «ουσιώδη» δεν επαφίεται μόνο στην εκτίμηση του νομοθέτη της Ένωσης, αλλά πρέπει να στηρίζεται σε αντικειμενικά στοιχεία που μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο δικαστικού ελέγχου. Συναφώς, είναι αναγκαίο να λαμβάνονται υπόψη τα χαρακτηριστικά και οι ιδιαιτερότητες του οικείου τομέα (αποφάσεις της 5ης Σεπτεμβρίου 2012, Κοινοβούλιο κατά Συμβουλίου, C-355/10, EU:C:2012:516, σκέψεις 67 και 68, και της 22ας Ιουνίου 2016, DK Recycling und Roheisen κατά Επιτροπής, C-540/14 P, EU:C:2016:469, σκέψη 48 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

78 Ένα στοιχείο είναι ουσιώδες, υπό την έννοια του άρθρου 290, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, δεύτερη περίοδος, ΣΛΕΕ, ιδίως εάν η έγκρισή του προϋποθέτει πολιτικές επιλογές εμπίπτουσες στην αποκλειστική ευθύνη του νομοθέτη της Ένωσης, καθόσον αυτές συνεπάγονται στάθμιση των υφιστάμενων εν προκειμένω αποκλινόντων συμφερόντων βάσει διαφόρων εκτιμήσεων ή εάν ενδέχεται να έχουν ως αποτέλεσμα την προσβολή των θεμελιωδών δικαιωμάτων των εμπλεκόμενων προσώπων σε βαθμό που να επιβάλλει την επέμβαση του νομοθέτη της Ένωσης (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, απόφαση της 5ης Σεπτεμβρίου 2012, Κοινοβούλιο κατά Συμβουλίου, C-355/10, EU:C:2012:516, σκέψεις 65, 76 και 77).

79 Εν προκειμένω, το Γενικό Δικαστήριο, στη σκέψη 72 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, απέρριψε το επιχείρημα της Τσεχικής Δημοκρατίας κατά το οποίο αυτή προέβαλε ότι η σύσταση οργανισμού ελέγχου συνιστά ουσιώδες στοιχείο του οικείου ρυθμιζόμενου θέματος, το οποίο δεν μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο εξουσιοδοτήσεως, κρίνοντας ότι αρκούσε, συναφώς, η διαπίστωση ότι η Επιτροπή δεν είχε υπερβεί τα όρια της εξουσιοδοτήσεως που της χορηγήθηκε δυνάμει της οδηγίας 2010/40.

80 Ο συλλογισμός αυτός ενέχει πλάνη περί το δίκαιο.

81 Ειδικότερα, το άρθρο 290, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, δεύτερη περίοδος, ΣΛΕΕ, προβλέποντας σαφώς ότι τα ουσιώδη στοιχεία ενός τομέα ρυθμίζονται αποκλειστικώς με νομοθετική πράξη και, συνεπώς, δεν μπορούν να αποτελέσουν το αντικείμενο εξουσιοδοτήσεως, θέτει όρια στην ευχέρεια της οποίας απολαύει ο νομοθέτης της Ένωσης στο πλαίσιο μιας εξουσιοδοτήσεως. Πράγματι, αυτή η διάταξη σκοπό έχει να διασφαλίσει ότι οι αποφάσεις που αφορούν τέτοια στοιχεία μπορούν να εκδοθούν μόνον από τον νομοθέτη της Ένωσης.

82 Όμως, στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Γενικό Δικαστήριο δεν εξέτασε το ζήτημα εάν η σύσταση του οργανισμού ελέγχου συνιστά ουσιώδες στοιχείο υπό την έννοια της ανωτέρω διατάξεως και, ως εκ τούτου, δεν απέκλεισε το ενδεχόμενο αυτή όντως να αποτελεί τέτοιο στοιχείο. Αρκέστηκε στο να παραπέμψει στην έκταση της εξουσιοδοτήσεως του άρθρου 7 της οδηγίας 2010/40.

83 Επομένως, το Γενικό Δικαστήριο παρέβη το άρθρο 290, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, δεύτερη περίοδος, ΣΛΕΕ. Πράγματι, αντιθέτως προς όσα επιτάσσει η διάταξη αυτή, το Γενικό Δικαστήριο δεν διακρίβωσε εάν, εν προκειμένω, η θέσπιση κανόνων που αφορούν ουσιώδη στοιχεία του οικείου τομέα παρέμενε στην αρμοδιότητα του νομοθέτη της Ένωσης και δεν είχε αποτελέσει το αντικείμενο εξουσιοδοτήσεως.

84 Εντούτοις, δεδομένου ότι το διατακτικό της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως είναι ορθό για άλλους νομικούς λόγους, χωρεί αντικατάσταση του σκεπτικού της, σύμφωνα με τη νομολογία που παρατέθηκε στη σκέψη 56.

85 Συναφώς, επισημαίνεται ότι ο χαρακτηρισμός ενός στοιχείου ως «ουσιώδους» δεν μπορεί να αφεθεί στην ευχέρεια του νομοθέτη της Ένωσης, αλλά εξαρτάται από κριτήρια που προκύπτουν από αντικειμενική ερμηνεία του άρθρου 290, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, δεύτερη περίοδος, ΣΛΕΕ, μεταξύ των οποίων συγκαταλέγονται, ιδίως, τα κριτήρια που μνημονεύονται στη σκέψη 78 της παρούσας αποφάσεως.

86 Εν προκειμένω, λαμβανομένου υπόψη του τρόπου με τον οποίο διαρθρώνεται ο οργανισμός ελέγχου, ο οποίος εκτέθηκε στη σκέψη 61 της παρούσας αποφάσεως, κρίνεται ότι η σύστασή του δεν συνεπάγεται ούτε πολιτικές επιλογές ούτε τέτοιου βαθμού επέμβαση στα θεμελιώδη δικαιώματα των φορέων ώστε να απαιτείται η παρέμβαση του νομοθέτη της Ένωσης. Ειδικότερα, οι αρμοδιότητες αυτού του οργανισμού περιορίζονται, κατ' ουσίαν, στη συλλογή πληροφοριών και στην υποβολή εκθέσεων αξιολογήσεως. Οι συνέπειες που απορρέουν από τη σύστασή του για τους οικείους φορείς περιορίζονται στην υποχρέωσή τους να υποβάλουν στον ανωτέρω οργανισμό στοιχεία ταυτοποίησής τους, περιγραφή της υπηρεσίας πληροφοριών που παρέχουν, καθώς και δηλώσεις συμμορφώσεως.

87 Κατά συνέπεια, αντιθέτως προς όσα διατείνεται η Τσεχική Δημοκρατία, η σύσταση του οργανισμού ελέγχου δεν συνιστά ουσιώδες στοιχείο του οικείου ρυθμιζόμενου θέματος, υπό την έννοια του άρθρου 290, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, δεύτερη περίοδος, ΣΛΕΕ.

88 Επομένως, ο τρίτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του ως αβάσιμος.

89 Δεδομένου ότι απορρίφθηκε το σύνολο των λόγων αναιρέσεως, πρέπει να απορριφθεί και η αίτηση αναιρέσεως.

Επί των δικαστικών εξόδων

90 Κατά το άρθρο 138, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, το οποίο έχει εφαρμογή στην αναιρετική διαδικασία βάσει του άρθρου 184, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα.

91 Δεδομένου ότι η Επιτροπή έχει ζητήσει την καταδίκη της Τσεχικής Δημοκρατίας στα δικαστικά έξοδα και η αναιρεσείουσα ηττήθηκε, πρέπει αυτή, αφενός, να φέρει τα δικαστικά έξοδά της και, αφετέρου, να καταδικασθεί στα δικαστικά έξοδα της Επιτροπής.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τέταρτο τμήμα) αποφασίζει:

1) **Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.**

2) **Καταδικάζει την Τσεχική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.**

(υπογραφές)